

DETEKTIV MADISON HARPEROVÁ

WENDY DRANFIELD POD HLADINOU LŽÍ

Pod hladinou lží

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Wendy Dranfield

Pod hladinou lží – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**POD
HLADINOU
LŽÍ**

WENDY
DRANFIELD
**POD
HLADINOU
LŽÍ**

Copyright © Wendy Dranfield, 2023

First published in Great Britain in 2023 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Translation © Jana Vlčková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7662-849-6

ISBN e-knihy 978-80-7662-857-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-858-8 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-850-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Pro Winnie.

PROLOG

Před patnácti lety

Mladá matka působí okouzlejícím dojmem, i když nemluví. Jmenuje se Tiffany, sedí pod ostrými a nevlídnými světly téhle zasedací místnosti a sálá z ní nevinnost, která naznačuje, že je na tohle svinstvo moc mladá. Jako by se směla spletla a zaklepala na špatné dveře. V pouhých dvaceti letech prochází tím nejhorším traumatem, jaké kdy může kterýkoliv rodič prožít.

Strážníku Mikeu Bowersovi to nepřipadá fér a přeje si, aby jí dokázal nějak pomoci v jejím utrpení. „Za chvíličku budeme připravení,“ řekne tiše a podá jí krabici kapesníků.

Mladá žena k němu vzhledne a odhrne si z obličeje tmavé vlasy. Vidí v jejích očích paniku. Ruce má vražené pod stehny v obepnutých džínách. Nechce tu být, to je jasné. Nejspíš se diví, jak se její den v mžiku změnil z obyčejného na katastrofický.

„Můžu vám něco přinést?“ zeptá se. „Vodu?“

Zavrtí hlavou a podívá se jinam, přeje si, aby to už skončilo.

Tohle není první případ, kdy Mike pomohl rozrušenému rodiči, a nebude to naposled. I když on si na každého bude pamtovat až do smrti, oni na něho po skončení vyšetřování už myslet nebudou. Je ještě mladý a přizvali ho čistě pro případ, že by se něco zvrtilo. Ale rád by udělal víc. Jednou by chtěl pracovat jako detektiv. Chce být u případů, jako je tenhle, až do konce.

Přinést rodinám rozřešení. Vydobýt pro ně spravedlnost, po které touží a kterou si zaslouží.

Televizní producent za jeho zády se obrátí na kameramana. „Připraven?“

„Jistě,“ zní odpověď.

Producent naslouchá někomu, kdo k němu promlouvá prostřednictvím sluchátka, a pak oznámí: „Dobře lidi. Máme dvacet vteřin, než půjdeme do éteru.“ Otočí se k detektivovi sedícímu vedle utrápené matky a vteřinu předtím, než začne živé vysílání, mu ukáže vztyčený palec.

Mike zírá na televizní obrazovku umístěnou hned vedle stolu, kde sedí Tiffany. Sleduje, jak si detektiv John Ramsey odkašlal a soustředí se na objektiv kamery. Ramsey se nejprve představí jako vrchní detektiv policejního oddělení v Lost Creek a vysvětlí veřejnosti, že se pohřešuje dívka jménem Grace. Musí ji okamžitě najít. Policie neprodleně vyhlásí poplach v režimu *dítě v ohrožení*. Pokud někdo něco ví... bla bla bla.

Matka ztracené holčičky sedí celou dobu mlčky, zadržuje slzy, a detektiv se k ní nakonec obrátí. „Tiffany? Chtěla byste něco říct?“ ptá se.

Žena si otře nos hřbetem ruky a zrudne. Unavené modré oči upírá na stůl před sebou. „Přiveďte ji zpátky, prosím,“ zamumlá. „Potřebuju mít svoje děťátko doma. Ona je všechno, co mám. Nejsem na takové věci stavěná. Moje srdce to nevydrží.“ Ruka jí vylétne k ústům, aby zachytila vzlyknutí.

Když to vypadá, že už nemá co dodat, všechny je překvapí, když vzhledne, aby viděli zoufalství, které se jí vrylo do tváře. Zírá přímo do objektivu a vyzařuje z ní tichá naléhavost. „Jestli nebudu mít své dítě do čtyřiaadvaceti hodin zpátky... zabi-ju se.“

Mikeovi, který stále sleduje obrazovku, připadá, jako by promlouvala přímo k němu.

POD HLADINOU LŽÍ

V místnosti je ticho. Zdá se, že nikdo neví, jak zareagovat. Jak ukončit znepokojivou tiskovou konferenci. Kameraman pomalu a plynule přibližuje obličej mladé ženy, pak se zaměří na oči. Tiffany se viditelně chvěje.

V jejím pohledu je něco zneklidňujícího. Mike se podívá na Ramseyho a pozná, že myslí na totéž. Oba vědí, že na ně nic nehraje. Pokud Tiffany do zítřka nezíská své dítě zpět, živé a zdravé, dostojí svému slibu.

A oni budou mít na triku její smrt.

Mike si nastaví na hodinkách časomíru. Na nalezení Grace má čtyřicet hodin.

KAPITOLA JEDNA

Současnost

Na příjezdové cestě pod pneumatikami křupe štěrk, jak se auto plíží k dřevěnému dvoupatrovému domu. Sotva zastaví, dvojčata usazená vzadu vyskočí ze sedadel dřív, než si žena stačí sundat brýle proti slunci a kšiltovku.

Panuje časné nedělní ráno a většina lidí je ještě v posteli, ale den už září letním sluncem, které pomalu vykukuje přes střechu. Žena ostře vnímá vše kolem sebe. Oloupaný bílý nátěr, zarostlý dvůr i polámaná prkna na verandě naznačují, že by se tohle hnízdo mělo strhnout a postavit znovu. Místo toho se do něj stěhují.

Když se vynoří z vozu, její opálený partner v červeném tričku a modrých džínách natáhne ruce nad hlavu a zívne, než se vydá k přívěsu za autem. Promne si ztuhlý krk a řekne: „Podíváme se, jestli jsme cestou něco neztratili.“

Čím víc se blížili k cíli – horskému městečku Lost Creek v jihozápadním Coloradu –, tím byly silnice klikatější. Starý dřevěný most, přes který se museli do města dostat, působil dojmem, že se každou chvíli zřítí. Muž sarkasticky okomentoval nápis na uvítací ceduli, kde stálo: *Vítejte v Lost Creek! Kde naleznete vše ztracené.*

Žena doufá, že tohle prapodivné prohlášení je blbost.

POD HLADINOU LŽÍ

Skloní se a pohlédne do zadní části vozu, než se otočí zpátky k domu. „Počkejte na nás!“ křikne za chlapci. „Nevíme, v jakém je dům stavu. Uvnitř by to mohlo být nebezpečné.“

Bojí se, že by se tam mohl skrývat nečekaný nájemník, buď člověk nebo zvíře, i když by se divila, kdyby se tady vyskytovali nějakí squatterři. Cestou minuli několik dalších stavení, ale všechny stojí daleko od sebe a odtud není žádné z nich vidět. Jejich dům obklopuje les, kde jedle a borovice kontrastují s nápadnými topoly. Opačným směrem mají výhled na hory.

Je tady opravdu krásně, obzvlášť za teplého dne uprostřed srpna. Nedá se popřít, že tahle nemovitost může správné rodině nabídnout velký potenciál.

Přesto jí z toho místa běhá mráz po zádech.

Děti nedbají na její prosbu a dál utíkají. „No, pokud si zlomíte vaz, nechodte ke mně brečet,“ zamumlá si pro sebe.

Na verandě starší chlapec zjistí – přišel na svět o celých dvanáct minut dřív než bratr! –, že přední dveře nejsou zamčené. Vší silou je otevře a objeví se černočerná tma. Žena se zachvěje při pomyslení, že půjde dovnitř. Po smrti předchozího majitele zůstal dům několik měsíců prázdný. Nevědí, co je čeká.

Vtom ji zasáhne nesmírnost situace, v níž se ocitli. Už není cesty zpět.

Muž položí k jejím nohám na zem krabici, kterou přinesl. Když se napřímí, obejmě ji teplou paží kolem ramen a ona ucítí kyselý pot z jeho podpaží. Auto má rozbitou klimatizaci, a tak byla jízda náročnější, než bylo nutné.

Políbí ji na čelo. „Myslím, že tohle je přesně ten typ nového začátku, který potřebujeme,“ prohlásí. „Do tohoto místa vkládám velké naděje. Tenhle barák potřebuje rekonstrukci jako sůl. Je to něco, do čeho se můžu zakousnout. A život v horském městečku se bude dětem moc líbit – se vším tím prostorem a čerstvým vzduchem.“

WENDY DRANFIELD

Chvíli tak stojí a on ji objímá kolem ramen. Oba se dívají na dům před sebou a naslouchají dětským krokům rozléhajícím se na prkenné podlaze uvnitř.

Ženu napadne, že na první pohled vypadají jako dokonalá rodina.

Ta myšlenka ji nechává chladnou.

KAPITOLA DVĚ

Po dlouhém a únavném pondělí sedí detektiv Madison Harperová na místním hřbitově, tiše a sama, a poslouchá ptačí zpěv, ozývající se ze stromů kolem ní. Je vlhý srpnový večer a slunce začíná zapadat. Tohle místo má svůj půvab a je tu božský klid, ale skrývá v sobě spoustu zármutku, protože zde nedávno pochovala otce. Poslední léta se nesou ve znamení ztrát a teď má ztratit i svého syna.

Zvedne se a snaží se na to nemyslet. Cestou k autu mine náhrobek Mikea Bowerse. Než ji povýšili na detektiva, Mike byl její seržant. Dobře se jim spolu pracovalo a ona k němu tehdy chovala velký respekt. Nebyl lhostejný k obětem, měl skvělý smysl pro humor a ona se domnívala, že jsou přátelé. Důvěřovala mu.

A to právě neměla.

Mike se nakonec stal detektivem a to byl začátek jeho konce. Zemřel mladý, v pouhých osmatřiceti letech.

Přečte si nápis na náhrobku, který je stále ve skvělém stavu, protože je tu něco málo přes rok.

*Na památku Mikea Bowerse,
milujícího otce krásné dcery.
Budeš nám chybět.*

Vzhledem k tomu, jak zemřel – a z jakého důvodu –, je epitaf stručný.

Ještě se nesmířila s jeho smrtí. Protože jeho život nemusel skončit tak, jak skončil.

Zhluboka se nadechne a znovu vykročí. Nasedne do auta, vyjede od hřbitova a zapne klimatizaci. Pouhých třicet minut stačilo, aby se vůz s vypnutým motorem povážlivě zahřál. Na autopilota projede známým městečkem. I když je malebné na pohled, už ho zná jako svoje boty, takže je myšlenkami jinde. Snaží se myslet na práci, protože když se na ni zaměří, nebude myslet na to, že její jediné dítě koncem týdne opouští domov a míří na vysokou.

I když by to měla být šťastná událost, Madison je zoufalá. Owenovi je osmnáct a znovu figuruje v jejím životě něco málo přes rok. Kvůli zkorumpované sociální pracovníci jí nebyl umožněn kontakt s ním poté, co byla neoprávněně usvědčena ze zabíjení. Odseděla si šest let, než se s ním loni v létě konečně shledala. Ale Owen dávno nebyl její desetiletý chlapeček, kterého opustila. Vyrostl z něho mladý muž. A téměř se jí odcizil. Chvilí trvalo, než se zase poznali. A teď ho znovu ztratí.

„Potřebuju víc času,“ zamumlá a zvuk vlastního hlasu ji přiměje uvědomit si, že na to znovu myslí. Snaží se soustředit na cestu před sebou. Když jí zazvoní mobil, přijme hovor prostřednictvím hands-free.

„Ahoj, Madison, tady Stella.“ Zkušená dispečerka Stella Myersová je nejdéle sloužící policistkou na zdejším oddělení.

Madison nespouští zrak ze silnice. „Ahoj. Co se děje?“

„Detektiv Adams tě potřebuje na místě činu. Vražda. Můžu ti poslat adresu?“

Madison nezaváhá, přestože je na cestě z práce domů. „Směle do toho.“ Mobil vzápětí pípnutím ohlásí příchod textové zprávy.

POD HLADINOU LŽÍ

„A Madison?“ pokračuje Stella. „Mám ti vyřídit, že je to masakr. Několik obětí. Máš se připravit na nejhorší.“

Madison se zhluboka nadechne. Detektiv Marcus Adams se přistěhoval do města v loňském roce, když se po smrti jejího posledního parťáka uvolnilo místo detektiva. Zatím na ni moc dobrý dojem neudělal. Často zaujímá negativní postoj a není ochoten riskovat, aby udržel místní komunitu v bezpečí. Nepochází odsud, přijel z mnohem většího policejního oddělení v Denveru – a podle jejího názoru se sem nehodí. Na maloměstskou mentalitu není zvyklý a domnívá se, že všichni tady jsou buď zdegenerovaní následkem příbuzenských sňatků, anebo mají o kolečko míň, někdy obojí. To může být docela dobře pravda, ale v Lost Creek žijí i dobří lidé.

Předpokládala, že Adams odejde z města potom, co loni o Vánocích neblaze proslulý Sněžný vrah surově zamordoval několik mladých matek. Případ ho doslova paralyzoval a během vyšetřování jí nebyl moc platný. Ale je mu třeba přičíst ke cti, že zůstal, a čím víc jsou spolu, tím víc si na něj zvyká – jako na nové boty, které je třeba hodně nosit, aby se v nich dalo vydržet.

Sluší se přiznat, že kdyby si měla vybrat parťáka, Adams by rozhodně nebyl její první volbou – ale to platí i naopak. Zničila jeho milovaný sporták, když Sněžného vraha pronásledovala, a on zatím nepožadoval, aby škodu zaplatila. Tomuto tématu se úzkostlivě vyhýbají. Obzvlášť od chvíle, kdy byl coby manžel spisovatelky na volné noze a otec devítiletých dcer, dvojčat, z finančních důvodů nucen koupit si ojetého forda, za kterého se stydí.

Zpráva, že se musí dostavit na místo činu, kde panuje obzvlášť špatná situace, přiměje Madison přemýšlet o tom, zda právě tento případ přesvědčí Adamse, že Lost Creek není pro něj. Doufá, že ne. Mít třetího parťáka během necelého roku není žádné ternó. „Rozumím. Díky, že jsi mi dala vědět, Stello. Už tam jedu.“

Ukončí hovor a šlápne na plyn, na parkovišti u obchodního centra změni směr. Jakmile nechá centrum za sebou, mine zábavní park Svět fantazie a dorazí k White Woods a polním cestám, které vedou k Hrobové hoře. Neumí si představit, že by tohle místo činu bylo horší než některá z těch, kde se ocitla od loňského roku, kdy dostala zpět práci detektiva, ale adrenalin jí stejně stoupne.

Dorazí k prašné cestě na křižovatce Clearview a opatrně na ni odbočí. Po necelých dvou kilometrech spatří blikající světla stojících policejních vozů. Nakrátko se jí rozbuší srdce. Okamžik těsně předtím, než vstoupí na místo činu, bývá nejhorší. Netuší, do čeho jde. Může to být cokoliv.

Představitivost má dobrou, ale nic ji nemohlo připravit na některé věci, kterých byla svědkem za posledních dvanáct měsíců. Vždycky když ji napadne, že lidé nemůžou být zkaženější, někdo přijde a dokáže jí opak. Při téhle profesi se špatně odpovídá. Chvilé klidu ničí vzpomínky na oběti, jejich vrahy a místa činu.

Slunce klesá za obzor a Madison krátce zadoufá, že přítomné policisty napadlo přivést umělé osvětlení pro případ, že tma zahalí svět dřív, než stačí místo ohledat.

Naklání se k čelnímu sklu a hledá správnou odbočku. Na dlouhé příjezdové cestě vysypané štěrkem parkuje vedle Adamsova fordu jeden služební vůz. Venku není nikdo vidět. Vlevo stojí velký ocelový přívěs, není připojený k žádnému vozidlu a chybí mu poznávací značka. Nevypadá tak opotřebovaně jako starý dům a náklad na korbě chrání černá plachta. Zastaví za vozidly na kraji trávníku a vypne motor.

To, co ji zarazí jako první, je zdejší ticho. Nevrchí tu motory aut, neštěkají psi, ani nepovykují děti hrající si s míčem. A přestože pozemek obklopují stromy, nefouká vítr, který by zašvelel listím. Madison si připadá jako ve vakuu.

POD HLADINOU LŽÍ

Otevře dveře a vystoupí do trávy vysoké po kotníky, rostoucí vedle štěrku. Z cesty jí uskočí cvrček a jako na povel se ze všech stran ozve sborové cvrkání. Ticho se hroutí, jak se drobní tvorové míhají v trávě, vyrušení jejím příjezdem. Zabouchne dveře auta a podívá se na dům. Vypadá, jako by ho měl dávno někdo zbourat, anebo pořádně zrekonstruovat, aby se v něm dalo bezpečně bydlet.

Mohly by se oběti rekrutovat z řad bezdomovců nebo squat-terů? Anebo jsou to nějací podnikatelé, kteří chtěli tuhle barabiznu strhnout a přestavět?

„Detektive!“ U vchodových dveří se objeví strážník Luis Sanchez. Ve svých šestadvaceti je nejmladším policistou na stanici. Pohlédne na oblohu a několikrát se zhluboka nadechne, než si rukou prohrábne černé vlasy.

Madison si navlékne dva páry latexových rukavic. Ten vrchní si vymění pokaždé, kdykoliv se něčeho dotkne, aby místo činu nekontaminovala cizí DNA. Než se přiblíží k verandě, na boty si natáhne ochranné návleky. Schody sténají pod jejími kroky a musí se vyhýbat mezerám tam, kde dřevo shnilo.

Sanchez se tváří vážně. Něco s ním zacloumalo.

„Co tu máme?“ zeptá se ho.

Muž se otočí, aby se podíval na dům, ale stěží hledá slova. Nakonec zavrtí hlavou a ukáže dovnitř. „Ani nevím, kde začít. Omlouvám se, ale potřebuju se vzpamatovat.“ Opustí verandu a zamíří ke svému vozu. Vklouzne na stranu řidiče a nechá otevřené dveře. „Detektiv Adams je uvnitř,“ řekne.

Madison si náhle přeje, aby si po odchodu z práce vypnula mobil. Právě teď si mohla dopřávat horkou koupel se studeným pivem v ruce.

Překročí práh a očím několik vteřin trvá, než se přizpůsobí šeru. Úplně nejdřív zaznamenaná odér vznášející se ve vzduchu. Započal proces rozkladu.

Pach smrti ji vždycky vyvede z míry. Připadá jí nepřírozený a nedá se s ničím splést ani zaměnit. Nedá se na něj zapomenout.

Přesto tady dole není tak silný, což znamená, že oběti nejsou mrtvé dlouho. Odvází se do útrob domu a kráčí skoro prázdným přízemím.

Pokud jde o nábytek, v obývacím pokoji je jen odřená kožená pohovka a kávový stolek. Obklopují je krabice, některé otevřené, jiné zavřené. Naznačuje to, že v době incidentu se sem někdo právě přistěhoval, nebo místo opouštěl. Z jedné škatule vykukují dětské hračky: velká plastová sanitka a malá baseballová rukavice.

Madison poklesne srdce. Byly tu – anebo možná dosud jsou – děti.

Slábnoucí slunce se do obývacího pokoje prodírá velkým oknem směřujícím na přední dvorek. Kuchyně tone ve stínu a skříňky a pracovní desky vypadají staré a špinavé. Chybí tu základní vybavení, jako je lednička a sporák. Třeba se tu má každou chvíli objevit stěhovací vůz se zbytkem věcí.

Madison si všimne chleba položeného vedle dřezu, nože a otevřené krabičky s margarínem, kolem které se rojí mouchy.

Dlouho se dole nezdrží. Není tu nic znepokojivého. A žádné oběti. Zamíří proto ke schodišti. Zaslechne strážníka Sanchezze, jak venku mluví do mobilu nebo vysílačky, ale nerozumí tomu, co říká. V patře se někdo pohybuje.

Stoupá do schodů a ticho zčistajasna prořízne škodolibý smích.

„Ježíšikriste!“ Přitiskne si dlaň k hrudi, kde jí splašeně bije srdce. Pod podrážkou její boty leží malý gumový klaun. Nedoopatřením na něj šlápla.

Ušklíbne se a botou ho odstrčí stranou.

Čím víc se blíží k vrcholu schodiště, tím je zápach silnější, ale zažila už horší. Ještě den dva v tomhle horku a nedal by se

POD HLADINOU LŽÍ

snést. Vzpomene si na oběti z jiných míst činu v různém stupni rozkladu, ale nijak se tím nezabývá. Víc ji obtěžují, když se snaží usnout, anebo hůř – najíst. Zastavit se dají jenom tím, že se soustředí na něco jiného.

Vstoupí na podestu. „Haló!“

„Tady!“ ozve se odpověď z ložnice na vzdáleném konci chodby.

Madison se blíží k místnosti a tiskne si nos, dokud si na smrad nezvykne. Zdá se, že ložnici opanovalo mračno much. Oblak těch živých bzucí ve vzduchu, mrtvé se povalují na podlaze v odporných hromádkách.

Detektiv Adams si ztěžka povzdechne. Košili má propocenou v podpaží a potřeboval by oholit, ale ani tak ve svých jednačtyřiceti neztratil na přitažlivosti. Záleží mu na tom, jak vypadá, a tak si barví vlasy na černo, což působí trochu nápadně, a celý rok je opálený, k čemuž mu v zimě nejspíš pomáhají v kosmetickém salonu, protože si stejně jako ona nemůže dovolit exotickou dovolenou.

„Tohle okno už bylo pootevřené,“ hlásí. „Zkusil jsem otevřít ostatní v patře, abych se zbavil much a zápachu, ale některá jsou zalepená barvou. Kromě toho nefouká, takže se s tím smradem musíme smířit.“

Madisonin pohled přitáhne velká dřevěná postel po její levici. Chvilí trvá, než si uvědomí, na co se dívá. Spočívají na ní dvě oběti světlé pleti, muž a žena. Ale je na nich něco divného.

Při bližším ohledání zjistí, že tam, kde měly mít obličeje, zbyla jen krvavá kaše. Po zádech jí přeběhne mráz. „To snad není pravda... Někdo je umlátil tak, aby nebyli k poznání.“

Vzápětí jí dojde, že to, co vypadá jako rýže vysypaná do krvavých ran, jsou muší vajíčka. „Proboha!“

Ucouvne a bojuje s nevolností. Prudce se otočí k Adamsovi. „Ten, kdo to udělal, je nebezpečný. Musíme zajistit místo činu.“

WENDY DRANFIELD

Nechci riskovat kontaminaci cizí DNA, takže každý, kdo sem vkročí, musí mít po celou dobu na sobě rukavice a ochranný oblek.“

„Rozumím,“ přikývne.

Madison se znovu otočí k obětem bez tváře. „Netuším, co se tady stalo, ale tihle ubožáci neměli žádnou šanci.“

KAPITOLA TŘI

Přibližující se kroky za jejími zády Madison přinutí, aby se otočila.

„Alex už je na cestě,“ hlásí detektiv Adams. Mluví o místním forenzním technikovi. Podá jí ochranný oblek, který pro všechny případy vozí v autě. „A Sanchezovi jsem řekl, aby zůstal venku, nebo se oblékl. Zavolal jsem do kanceláře koronera, ale dozvěděl jsem se, že doktorka Scottová už odešla. Slíbili, že se ji pokusí zastihnout, než dorazí domů.“ Setře si pot z čela.

Madison dobře ví, jak se cítí. Je tu vedro. Do ložnice muselo nějakou dobu pražit slunce, a tak je tady jako v peci. Zdá se, že v domě není klimatizace.

„Mimochodem,“ podotkne Adams, „tohle není to nejhorší.“

Madison si zatáhne zip bílé kombinézy až ke krku a žaludek se jí svírá hrůzou. Dřív než se půjde podívat, co na ni čeká, chce postupovat metodicky a soustředit se na jedno místo činu po druhém.

Zaměří se na oběť, která je jí nejblíž. Spocívá na levé straně postele. Žena leží na zádech, šikmo k okraji lůžka, a noha jí visí z holé matrace. Je vidět, že se počurala, možná ze strachu, anebo svěrač povolil po smrti. Má na sobě černé tričko, černé sportovní kalhoty a tmavě modré tenisky. Tričko těsně obepíná

bujné poprsí. Dlouhé platinově blond vlasy hyzdí krev a kousky tkáně.

„Nechystala se do postele,“ poznamená Madison.

Jediný kus lůžkovin představuje bílé prostěradlo přetažené přes boky muže, ale ne přes ženu. Nepovlečené polštáře naznačují, že pár neměl ani dost času lůžko řádně připravit. Někdo je zaskočil.

Matrace už něco pamatuje, někde je proleželá, jinde se dělají boule, což Madison vede k přesvědčení, že ji tu zanechal předchozí majitel. Blankytně modrou stěnu za čelem postele stejně jako matraci hyzdí krvavé stříkance.

Madison se rozhlíží kolem sebe. „Našel jsi nějakou zbraň?“

„Ne,“ zavrtí hlavou Adams. „Na první pohled tu žádná není.“

Sklání se nad zabitým mužem, který spočívá na boku, odvrácený od Madison a mrtvé ženy. Má nahý hrudník. Adams nadzvedne prostěradlo a ukáže se, že jediným kouskem oblečení zesnulého jsou boxerky. „Zdá se, že v době napadení spal.“

Madison si láme hlavu, jestli si ti dva šli odpočinout, protože je vyčerpalo stěhování a nesnesitelné horko, anebo je vrah donutil, aby si lehli, než na ně zaútočil. V každém případě je čekala brutální a bolestivá smrt. „Připadá mi zvláštní, že pachatel nepoužil pistoli nebo nůž, místo toho masakru.“

„Taky mě to napadlo,“ přisvědčí Adams. „Tady by střelbu nikdo neslyšel, a i kdyby ano, předpokládal by, že to jsou myslivci nebo někde blbnou děti. Což mi napovídá, že půjde o osobní záležitost, a ne náhodný útok. Vrah na ně zjevně měl vztek.“

Madison přikývne, myslí si totéž. „Kromě toho pistole se dá vystopovat.“

Postel je jediným kusem nábytku v místnosti. Lampička určená pro noční stolek se povaluje na podlaze, převrácená a zhasnutá. Mužovy tenisky spočívají na zemi, jedna se skoro ztrácí pod dřevěným rámem postele, druhá se zatoulala na druhý ko-

POD HLADINOU LŽÍ

nec místnosti, jako by ji zabiják odkopl, anebo o ni klopýtł během svého řádění. Mužovy svršky – modré džíny a červené tričko – leží na hromádce na zavřené krabici v rohu.

„Kdo to nahlásil?“ zeptá se Madison.

„Žena jménem Dawn Freemantleová,“ odpoví Adams. „Bydlí kousek odtud. Včera viděla, jak se sem stěhují.“ Vytáhne notýsek a čte: „Dnes odpoledne, přibližně ve čtyři, se spolu s vnukem vydala pozdravit nové sousedy. Přední dveře byly pootevřené, ale nikdo se neozýval, proto ji napadlo, že nejspíš budou vzadu za domem, a vydala se tam. Že její vnouček vběhl do domu si uvědomila, až když ho slyšela křičet.“

Zastrčí zápisník do kapsy. „Prý vylétl z baráku, jako by ho někdo pronásledoval. Nedokázal jí říct proč, a tak chvíli přemýšlela, jestli nás má zavolat. Rozhodla se počkat a několikrát sem zašla, jestli tu někoho nezahledne. Když se nikdo neukázal, dospěla k závěru, že je něco špatně, a nahlásila své podezření.“

Madison zavrtí hlavou. „Ten chudák kluk musel vidět tohle.“

„Jo. Řekl jsem Dawn, že se u ní někdo z nás zastaví.“ Zamíří ke dveřím. „Pojď se podívat na další obět.“

Madison ho následuje do vedlejšího pokoje. Okna bez záclon směřují k přední části domu, a tak měkké večerní světlo dopadá na drobné bezduché tělíčko spočívající na jediné matraci ležící na podlaze.

Není na ní prostěradlo, jen bílá deka zakrývající tělo. Chlapeček se ani nepohne. Nemá na sobě žádné viditelné zranění, jeho pleť je bílá a posetá posmrtnými skvrnami jako v případě rodičů. Mouchy usazené opodál se připravují na nálet.

Madison si zoufale přeje, aby se mohla odvrátit. Odejít pryč. Nikdo by neměl vidět mrtvé dítě. Ale musí odvést svou práci. Hruď jí svírá rostoucí úzkost, když se přinutí k němu přistoupit. Je od ní odvrácený a jeho tvář zakrývají kadeřavé hnědé vlasy. Mohlo mu být sedm nebo osm. Nadzvedne tenkou přikrývku

a zjistí, že chlapec má na sobě zelené tričko a bílé slipy. Polštář leží vedle hlavy, ne pod ní.

Opatrně ho vezme za rameno, aby mu krátce pohlédla do tváře. Oči vylézají z důlků, rty jsou modré. Ale mouchy na něho vajíčka zatím nenakladly. Nejspíš proto, že jeho kůže zůstala nedotčená.

„Chudáček ubohý,“ zamumlá a něžně ho otočí zpátky na bok. „Nejsem odborník, ale vypadá to, že se udusil. Ale na krku nevidím žádné známky rdoušení.“

„Nejspíš ho udusili tím polštářem,“ prohlásí Adams. „Příšerná smrt.“ Zavrtí hlavou. „Máme co do činění se zrudou, Harperová.“

Souhlasí, ale nemůže připustit, aby to s ní otrásl. „Vrah ho neutloukl, takže to bude o rodičích.“

„Správně,“ přikývne Adams. „Jak už jsem povídal, bylo to osobní.“

Madison se rozhlédne po místnosti a prohodí: „Ale to neznamená, že bychom měli v téhle fázi cokoliv vyloučit. Vždycky je tu možnost, že tuhle scénu zinscenoval vrah, abychom se místo dalších možností soustředili na blízké oběti. Mohlo jít o vloupání do domu. Třeba měli peníze.“

Adams se zamračí. „Děláš si srandu? Tak se kolem sebe podívej. Troufám si tvrdit, že tahle rodina na tom moc dobře nebyla.“

„Nebuď si tím tak jistý. Někteří lidé škudlí jako diví pro případ nouze, která nikdy nenastane.“ Madison se rozhlíží kolem sebe a hledá něco, co by zabiják mohl použít jako zbraň k ubití chlapcových rodičů. Přikrčí se, aby prozkoumala, jestli není něco pod matrací. Na podlaze se nic nepovažuje. Chudák dítě tady nebydlelo dost dlouho, aby tu stačilo rozkrámovat svoje hračky, anebo odkoplo ponožku pod postel. Zvedne se.

„Mám uvědomit náčelnici Mendesovou?“ zeptá se Adams.

Madison přikývne. „Musí vědět, co se tu stalo. Až s tím budeš hotový, pošli Sancheze, ať okolí domu zabezpečí páskou,

POD HLADINOU LŽÍ

protože novináři nakonec zjistí, co se tu odehrálo. Vždycky na to přijdou. Potom vyslechni ženu, co k nám volala, a zeptej se jí, jestli tady neviděla někoho cizího.“

Adams pomalu přikývne, ale nehne se z místa. Zírá na mrtvého chlapečka a poklesnou mu ramena. Na místě činu vždycky vypadá jako přešlý mrazem, což Madison dohání k šílenství. Ano, tahle scéna je šokující, ale právě proto by ho měla vyburcovat k akci. Měl by se co nejrychleji a s plným nasazením pustit po stopě vraha.

Nakonec se odšourá s elánem školáka, kterému paní učitelka naložila spoustu domácích úkolů.

Jakmile Madison zůstane v místnosti sama se zesnulým hošíkem, zahledí se na jeho bezduché tělo. Připomíná jí Owena, když byl v tomhle věku.

Vzpomene si, jak ve vězení neměla potuchy, kde její syn skončil a kdo ho vychovává. Hodiny se trápila tím, že by se mu mohlo něco stát, nějaká hloupá nehoda, nebo by dokonce mohl přijít o život, a ona tam pro něho nebude. Dokonce se vyptávala dozorkyně, jestli by ji pustili na pohřeb, kdyby došlo na nejhorší. Takové myšlenky ji vyčerpávaly a způsobovaly hluboké deprese. Cítila obrovskou vinu, protože nemohla své dítě chránit před vším zlým.

Což začne znovu platit, až Owen odjede studovat vysokou školu.

Od chvíle, kdy ho přijali na státní univerzitu v Arizoně, neustále přemýšlí o všem, co ho zatím nestačila naučit, a netýká se to jen domácích prací a placení účtů, ale i důležitých věcí, jako je instinkt, který člověku napovídá, komu může důvěřovat a komu ne. Jak pomáhat těm, kteří mají méně štěstí než vy, i když zrovna nemáte z čeho rozdávat. A jak přežít ve světě, kde žijí tací, kteří nemilosrdně zavraždí ve spánku malého chlapečka potom, co brutálně ubijí k smrti jeho rodiče.

WENDY DRANFIELD

Rychle zamrká. Nesmí přemýšlet o synově odjezdu, aspoň ne do soboty, kdy nevyhnutelně dojde na loučení. Musí se vzmužit a soustředit se na nalezení toho, kdo vyvraždil tuhle rodinku.

Zamíří do poslední ložnice v patře. Až na otlučenou dřevěnou skříň je úplně prázdná. Dveře jsou otevřené, takže se podívá, co je uvnitř. Jen pár drátěných ramínek, jinak nic. Na některých místech chybí v pokoji sádrokartonové desky, což v ní probouzí otázku, proč rodina s dětmi kupovala dům, který je v dezolátním stavu.

Aby získala odpovědi, bude muset zjistit, kdo jim ho prodal. Ale co je nejdůležitější, napřed musí identifikovat oběti.

Hlasy za jejími zády ji přinutí otočit se. Má společnost.

KAPITOLA ČTYŘI

Madison vyjde z ložnice a sleduje policejního technika, jak stoupá do schodů. Alex Parker je původem Brit, a když dojde na forenzní vědu, stává se chodící encyklopedií. Je mu čtyřiatřicet, ale vypadá mladší, protože se obléká jako vyznavač subkultury emo, které propadl někdy na střední. Stále dokonale zapadá do obrazu emáře, protože je hubený, černovlasý a bledý. Je to ten nejuctivější a nejinteligentnější člověk, s jakým Madison kdy pracovala, a jeho smysl pro suchý humor ji některé dny drží nad vodou.

„Rande?“ zeptá se Alex někoho za svými zády. „Kdo je ten šťastný, jestli se smím zeptat?“

„Jenom jsme měli jít na kafe,“ ozve se odpověď. „Je to poprvé, co...“ Když zahlédne Madison, doktorka Lena Scottová, místní soudní lékařka, se odmlčí. Přestože se usmívá, zdá se, že upadá do rozpaků. „Zdravím.“

Takže Lena se chystala na rande, když ji zastihl telefonát a přesměroval ji sem. Madison by zajímalo, s kým se měla sejít.

„Dobrý večer, detektive,“ pozdraví ji Alex. Po dlouhé šichtě je na něm znát únava. „Doufal jsem, že vás neuvidím tak brzy. Bez urážky.“

Madison se usměje. „Nemusíte se omlouvat.“ Oba se rozloučili teprve před dvěma hodinami, když opouštěli policejní stanici.

„Podle detektiva Adamse tu jsou tři oběti. Je to tak?“ zeptá se Lena. Dlouhé hnědé vlasy si stáhla dozadu a stejně jako Alex má na sobě ochranný oblek.

„Přesně. Jeden chlapeček a dva dospělí.“ Madison je napřed zavede do ložnice rodičů.

Alex přistoupí k tělům na posteli a povytáhne obočí. Je to žalostný pohled. „Aha.“ Po počátečním údivu vytáhne fotoaparát a začne dokumentovat místo činu s odstupem profesionála, což hned tak někdo nedokáže.

Lena se přesune na druhou stranu postele a skloní se nad mrtvým mužem, aby si ho důkladně prohlédla. Zdá se, že ji zaujala vajíčka much pokrývající jeho obličej. „Z žádného se nic nevyklubalo,“ zamumlá.

Madison nechápe.

„Takže od naklazení vajíček pravděpodobně uplynulo méně než čtyřiaadvacet hodin,“ vysvětlí Alex v pauze mezi jednotlivými záběry.

Svým výrokem udělá na Lenu dojem, a tak se na něj usměje. „Správně. Kdyby tihle lidé zemřeli před delší dobou, pravděpodobně bychom už našli červy. A viditelná vajíčka jsou pouhou špičkou ledovce. Ani si nechci představovat, co uvnitř těch dvou už roste.“

Z toho pomyšlení se Madison obrací žaludek. „Co ty poletujících mouchy? Ty se nepočítají?“

„Ty nakladly ta vajíčka,“ odpoví Lena. „Vycítí mrtvá těla zvenčí, obzvlášť v tomhle vedru. Kdyby byla okna dokořán, nejspíš by tu byly pár minut po vraždě. S takhle obnaženou tkání trefily jackpot.“ Povzdechne si. „Budu muset požádat svůj tým, aby použil vaky na těla ze silného plastu, které tohle zamoření zadrží.“

POD HLADINOU LŽÍ

Lena stáhne z muže prostěradlo a zvedne jeho levou paži. Zkouší ji ohnout v lokti. „Uf.“ Položí ji nazpátek a udělá totéž s levou nohou. Ohne ji v koleni. „Cítím pouze slabý odpor.“

„Co to děláte?“ vyzvídá Madison.

„Kontroluju tělesnou teplotu a svalovou ztuhlost. Stupeň rigor mortis mi pomůže spočítat přibližnou dobu smrti.“ Přesune se na druhou stranu postele a totéž zopakuje s pravou paží a nohou ženy. Obě končetiny jsou pružné. Lena pohlédne na Madison a zeptá se: „Kde je to dítě?“

„Následujte mě.“

Ve vedlejší místnosti Alex fotografuje matraci a zesnulého chlapečka, zatímco Lena a Madison mlčí. Lena sice nemá děti, ale člověk nemusí být rodičem, aby mu takhle scéna lámala srdce.

Madison si uvědomuje, že se bude v příštích dnech Alexovými fotografiemi často probírat. Není to příjemná představa.

„Oukej, fotek už bylo dost,“ prohlásí Alex a odloží foťák. „Teď musím prohlédnout těla a zajistit případné důkazy, doktorko, než je odveze váš tým.“

„Samozřejmě,“ přikývne Lena. Přistoupí k dítěti a něžně zvedne jeho paži, pak ji ohne v lokti. Skloní se k jeho obličejí, aniž by se ho sebeméně dotkla. Když je hotová, otočí se k Madison. „Hned zítra ráno všechna tři těla ohledám. Chcete být u toho?“

Ne, nechce. Ale je to její práce. „Ano. A vezmu s sebou Adamse. V kolik chcete začít?“

„Můžu se do toho pustit v osm, jestli vám to tak vyhovuje.“

„Jistě. Díky, Leno.“

Jakmile doktorka odejde, Madison nechá Alexe v klidu pracovat a pokračuje v prohlídce nemovitosti. Oknem obývacího pokoje zahlédne strážníka Sancheze, jak se radí s kolegou, který právě přijel. Po novinářích zatím není nikde ani stopy.

Madison se podívá na mobil pro případ, že by se Owen divil, proč nikdy nedorazí včas na večeri. Nemá žádné zprávy ani zmeškané hovory, které by se dožadovaly její pozornosti. Syn je zvyklý, že se často zasekne v práci. Přesto si přeje, aby s ním tento týden mohla strávit co nejvíc času. Zklamaně zastrčí mobil do kapsy černých kalhot a vyjde z domu zadními dveřmi, které jsou odemčené.

Bedlivý pohled na ně a zámek jí napoví, že by nebylo těžké dostat se dovnitř, i kdyby je někdo zamkl. Jsou chatrné a okna v kuchyni jsou jednoduchá. Žádné není rozbité. Rodina možná pachatele znala a bezelstně ho pustila dovnitř. Buď to, anebo nechali dveře dokořán, když vykládali krabice z auta.

Podle Dawn Freemantleové byly vstupní dveře *po činu* otevřené, což naznačuje, že vrah uprchl, aniž by se je obtěžoval po masakru nějak zajistit.

Na okamžik se zastaví. Kromě přívěsu venku nestojí žádné vozidlo. Jestli vrah s autem odjel, možná ho snadno vypátrají podle poznávacích značek. Tohle pomyšlení v ní probudí naději. Ale napřed musí zjistit, jaký typ vozu vlastně hledají.

Vejde na velký zanedbaný dvorek za domem. Dosahuje až k lesu a neohraničuje ho žádný plot. Stejně jako dům i tady je všechno zpustlé. Tráva je přerostlá a rostou tu vysoké stromy a husté keře. Na některých místech trávu vysušilo nemilosrdné slunce.

Madison ze sebe stáhne ochranný oblek a návleky, rukavice přicházejí na řadu jako poslední. Hned se jí uleví a netrápí ji takové vedro.

Vtom ji zaskočí nečekaný zvuk přicházející zprava.

Prudce otočí hlavu a zaposlouchá se, jestli jeho původcem není některý z kolegů pracujících vpředu a neodráží se od okolních stromů. Když ho zaslechne podruhé, napadne ji, že někdo kašle. Slabě a namáhavě.

POD HLADINOU LŽÍ

„Co je to?“ Upustí zmačkanou kombinézu ke svým nohám.

Další zakašlání. Slabší. Rozhodně se line odtud.

Po zádech jí přeběhne mráz. Mohla by to být další oběť.

Než se rozběhne za zvukem, krátce zaváhá. Protože by to mohl být vrah.

KAPITOLA PĚT

Madison se plíží za podezřelým pokašláváním a všimne si mělkých stop na zemi, jako by se tudy někdo plazil, anebo ho odtud někdo vlekl. Nechápe, jak tohle mohlo kolegům uniknout. Hned po příjezdu na místo činu měl Adams nechat celý pozemek prohledat.

Prodírá se pichlavým křovím a cítí, jak jí trny drásají paže přes tenkou látku košile. „Je tam někdo?“ zvolá.

Ticho.

Aby se dostala dál, musí se spustit na kolena, a při té příležitosti si všimne krvavých šmouh. Okamžitě zůstane stát a zjeví se jí jemné chloupky vzadu na krku.

„Tady je policie,“ přinutí se prohlásit rázně. Tasí služební pistoli pro případ, že by se v křoví schovával vrah. „Jste ozbrojený?“

Nic.

„Blížím se k vám s odjištěnou zbraní. Dejte o sobě vědět.“ Opatrně se krade blíž, dokud nezahlédne chodidlo trčící z vysoké trávy. Je malý.

„Proboha!“ Zastrčí pistoli do pouzdra, vrhne se vpřed a rozhrne dlouhá stébla. A spatří sedmi- nebo osmiletého kluka. Má na sobě pyžamo s obrázky dinosaurů. Horní díl je celý od krve, zejména na břiše. Kolem těla se rozlila šarlatová kaluž.

POD HLADINOU LŽÍ

Natáhne se po chlapcově rameni a jemně jím zatřeše. „Hej, zlato. Už jsi v bezpečí. Jsem policistka. Slyšíš mě?“

Zamžiká řasami a pokouší se zaostřit. Když posbírá dost energie, vyděšeně pohlédne za její rameno. „Kde je maminka?“

Jeho slova lámou Madison srdce. Ten maličký chce svou maminku. Ani ji nenapadne mu říct, že ji už nikdy neuvidí. Ani nikoho jiného z rodiny. „Všechno je v pořádku,“ ujistí ho s falešnou přesvědčivostí. „Nic se ti nestane. Já teď –“

Chlapec bez varování obrátí oči v sloup.

Madison zatřeše jeho ramínkem. „Hej, chlapečku, slyšíš mě?“

Kluk ztratí vědomí a nereaguje.

„Sakra!“ Madison se pokusí opatrně ho zvednout. Skoro nic neváží a vláčně jí spočívá v náruči. Žaludek se jí svírá z vědomí, že to nemusí přežít.

„Pomoc!“ zakřičí z plných plic. Prodere se křovím a téměř nevnímá trny drásající jí paže i tváře. Chlapcovu hlavu chrání vlastním tělem. „Tady jsem! Potřebuju pomoc!“ zařve.

Nikdo k ní nespěchá. Konečně se může napřímit, a tak se rozběhne k přední části domu s hošíkem v náruči. Objeví se strážník Sanchez a chvátá k ní.

„Potřebujeme sanitku!“ ječí na něho zoufale.

Sanchez okamžitě sáhne po vysílačce, zatímco Madison položí chlapce do trávy a pokouší se mu nahmatat pulz. Marně. Přirítí se strážník Shelley Vickersová a převezme kontrolu nad situací. Napřed zraněnému zkontroluje dýchací cesty a začne s masáží srdce. Zdá se, že ji ani trochu nevyvádí z míry, že má život dítěte ve svých rukou.

Madison vedle ní stojí na roztřesených nohou a sleduje, jak si počíná. Připadá si bezmocná.

„Záchranáři už jsou na cestě,“ hlásí Sanchez.

Madison přikývne. Frustrace v ní narůstá, když uvažuje o tom, jak nedbale se Adams zachoval, když po svém příjezdu

nezkontroloval pozemek, jestli na něm nejsou další oběti. „Sanchezi? Prohledali jste to tady před mým příjezdem?“

„Proveřili jsme to uvnitř.“ Rozpačitě přešlápne. „Omlouvám se, detektive. Nikoho jsem tu neviděl ani neslyšel. Mělo mě napadnout...“

Madison mu nic nevyčítá, velel tu Adams. Nařídí Sanchezovi, aby důkladně prozkoumal okolí. „Tam vzadu mohou být další oběti.“

Mladý kolega ihned zmizí za rohem.

Madison se přikrčí vedle Shelley, která dál pokračuje v resuscitaci. Skutečnost, že byl chlapec venku, naznačuje, že se pokoušel utéct před masakrem odehrávajícím se uvnitř. Je smrtelně bledý a při každém stlačení mu z břicha prosakuje krev. Nedokáže se na to dál dívat. Těžko říct, jestli utrpěl střelné zranění nebo něco jiného. Je tu spousta krve. Vší silou ránu stlačí a zároveň se snaží neplést Shelley do cesty.

Po chvíli zvedne chlapcovo zápěstí a pokouší se nahmatat tep. Žádný nenachází.

Shelley z obličeje odkapává pot. Namáhavě lapá po dechu. „Kde sakra je ta ambulance? Tohle tempo už moc dlouho nevydržím.“

Madison ji jemně odstrčí stranou. „Dej si pauzu.“

Chlapcův hrudník jí připadá děsně malý a křehký. Při každém stlačení má pocit, že mu ubližuje a páchá víc škody než užitku, ale musí vytrvat. Přece ho nenechá zemřít.

Připadá jim, že to trvá celou věčnost, ale konečně zaslechnou kvílení sirén. Svaly na Madisoniných pažích řvou bolestí, aby přestala.

Shelley něžně svírá hošíkovu ruku a druhou se na krku snaží nahmatat tep.

Za jejich zády zabrzdí sanitka a Madison zaváhá. Podívá se na Shelley, která zavrčí hlavou. „Je pryč.“

POD HLADINOU LŽÍ

Madison poklesnou ramena. Uhne stranou, aby uvolnila místo Jakeu Rubiovi, který se hrne z vozu jako první.

„Jak dlouho jste ho oživovaly?“ zeptá se.

„Asi pět až deset minut,“ odpoví Shelley.

Připojí se k nim Jakeova kolegyně Rita a okamžitě chlapce zaintubuje. Jake přiloží stetoskop na chlapcovu hrud', zaposlouchá se a pak začne s masáží srdce. Madison si všimne, že Alex vyšel na verandu. Upírá na ně oči a drží záchranářům palce.

Čas jako by se zastavil, a dokonce i cvrčci v trávě zmlkli. Všichni čekají se zatajeným dechem, až Jake předvede svoje kouzlo.

Když pomalu svěsí ruce a sedne si na paty, konečně přizná porážku. Nikdo se na nic neptá.

„Je mi líto,“ hlesne. „Zemřel.“

KAPITOLA ŠEST

Madison sedí na nejhořejším schodu verandy a dívá se, jak slunce zapadá za hory. Nedbá na třesoucí se ruku a zhluboka potahuje z cigarety. Sanitka odjíždí prázdná. Na rukou, obličej i oblečení jí ulpěla chlapcova krev. Nezasychá, protože se Madison neustále silně potí. Dokonce se ani nedokáže přimět, aby se zvedla a opláchla si v domě ruce. Tělo se odmítá pohnout. Potřebuje tu dál sedět a zpracovat, co se právě stalo.

Zesnulého chlapečka něžně naložili do pohřebního vozu, který tu čeká na zbytek rodiny.

Zvuk příjíždějícího auta ji přinutí vzhlednout. Na pozemek míří Chevy Traverse a Madison sleduje, jak její přítel Nate Monroe napřed zaparkuje, než z vozu vypustí svého psa, křížence německého ovčáka a huskyho. Brody je bývalý policejní pes, který se osvědčil nejen při vyhledávání mrtvol, ale i jako nenahraditelný společník svého oddaného majitele. Madison zavolala Natea v naději, že jim Brody pomůže najít další potenciální oběti, ať už živé nebo mrtvé.

Nate se k ní s úsměvem blíží. Zešeřilo se a na verandě vzplála světla, v jejichž záři se lesknou jeho světle hnědé vlasy vyšívované sluncem. Má na sobě padnoucí džíny a tmavě modré tričko, a soudě podle jeho strniště se dnes neoholil, možná

POD HLADINOU LŽÍ

ani včera. Je mu pouhých čtyřicet, ale už má ve vlasech a vousích spoustu šedin. Není divu. Má za sebou život plný stresu a příkoří.

Patří k Madisoniným nejbližším přátelům, ale měsíc ho neviděla. Od chvíle, kdy se loni seznámili, se přihodila spousta věcí. Spojila je traumatická minulost, na jejímž základě se mezi nimi rychle vytvořilo pevné pouto. I Nate byl totiž odsouzen za vraždu, kterou nespáchal. Dokonce seděl v cele smrti. Nyní pracuje jako vyšetřovatel pro místního právníka a snaží se pomáhat jiným, aby se nestali obětí justičního omylu.

Madison si ho držela určitou dobu od těla, protože o Vánocích prošla osobní krizí, se kterou jí nemohl nikdo pomoci. Za velmi ničivých okolností ztratila otce, se kterým se během let odcizili. Z rodiny jí kromě syna zůstala už jenom sestra, toho času zavřená za pestroutu paletu závažných zločinů. Teď když ztratila oba rodiče a syn se chystá na vysokou, se Madison cítí osamělejší než kdy dřív.

Když se k ní Nate přiblíží, všimne si krve na její košili a drobných škrábanců na obličeji a pažích. Náhle se tváří znepokojeně. „Co se stalo? Jsi v pořádku?“

Madison přikývne, než se zvedne. „Dnes jsme tu našli čtyři lidi. Zavražděné. Jednomu z nich, malému chlapečkovi, se podařilo utéct z domu a schovat se v křoví. Hned jsme ho nenašli a on kvůli tomu zemřel. Chtěla bych, aby to tady Brody prohledal pro případ, že uprchl ještě někdo další, protože zatím nemám tušení, s čím se tu potýkáme.“

Nateovy oči prozrazují, že má spoustu otázek, ale momentálně si je nechává pro sebe. Brody přiběhne k Madison, aby očíchal krev na jejích šatech. Je to velký pes s hnědo-béžovým kožichem. Má chytré hnědé oči a vždycky pozná, když je o něm řeč. Jakmile ji důkladně prověří, posadí se před svého pána, vztyčí uši a čeká na povel.

WENDY DRANFIELD

„Pojď, kamaráde,“ vyzve ho Nate. „Podíváme se, co se tu dá najít.“

Nate ho odvede k boční straně domu, kde stojí přenosná lampa. Pes jezdí čenichem v trávě a pak zmizí v křoví. Proplétá se hustým porostem, rejdí a hledá ten správný pach.

Madison a Nate ho následují.

„Chvíli jsme se neviděli,“ spustí Nate a kradmo se na ni podívá. „Jak ses měla?“

Na tuhle otázku se těžko odpovídá. „Dobře. A ty?“

Nate si povzdechne. „Jo, šlo to. Pořád mám dobré a špatné dny.“

Madison odhodí nedopalek, přišlápne ho botou, zase ho nepřítomně zvedne a zastrčí do kapsy. Opět musí začít s odvykáním. „Ale těch dobrých je víc, ne?“

Zdráhavě přikývne, jako by se o tom nechtěl bavit.

Za několik týdnů začne soud s mužem, který je zodpovědný za jeho uvěznění. V roce 2000 otec Jack Connor zavraždil dvacetiletou dívku, Nateovu snoubenku. Ovšem z ohavného zločinu byl obžalován Nate a skončil v cele smrti v Texasu, kde si odkroutil sedmnáct let. Do popravy zbývalo několik měsíců, když se objevil nový důkaz, který prokázal jeho nevinu. Propustili ho před třemi lety, ale teprve když se spojil s Madison, povedlo se jim konečně zvrhlého kněze chytit a FBI ho zatkla.

Dnes je z něj stařec a soudit ho budou v Texasu. Nate se zapřísáhl, že se do Texasu nikdy nevrátí, aby ho zase nezatkli a neskončil v cele smrti. Ačkoliv nemá důvod k obavám, jeho paranoia je pochopitelná. Ale obžaloba potřebuje, aby spolu s Madison svědčili proti Connorovi. Madison už souhlasila, že přijede, protože chce, aby tenhle zabiják strávil zbytek života za mřížemi nejenom za svoje zločiny, ale i za to, co provedl Nateovi.